

[Gertrud Stjernholm Nielsen]

skabe den nødvendige kontinuitet og tryghed i undervisningen.

Tilskudsbehovet til teaterformål, herunder især gruppeteater, opsøgende teater og amatør eksperimentalteater, er også langt større end bevillingerne. Flere små teatre kan således ikke efterkomme publikums efterspørgsel. Flere teatre kan ikke rejse så meget rundt i landet som ønskeligt, og atter flere teatre kæmper mod lukning og deraf følgende arbejdsløshed. I den forbindelse må man jo ikke glemme, at kulturarbejdere også er produktive, arbejdende mennesker, hvis virksomhed ikke blot spreder kulturel glæde, men sandelig også skaber arbejdspladser. Men måske vil hr. Poulsgaard og hr. H. C. Hansen hellere betale arbejdsløshedsunderstøttelse end give tilskud til produktive kunstneriske formål. Denne problematik rammer i øjeblikket f. eks. dansk film. Til dette formål er der i alt bevilget 13½ mill. kr. i øjeblikket inklusive den ekstra bevilling på 5 mill. kr., der har været talt om.

Filminstruktøren Henning Carlsen anslår, at der må ca. 45-50 mill. kr. til, hvis man vil sikre dansk film en årlig produktion på en 15-20 spillefilm. Får branchen ikke disse penge, må teknikere, kamerafolk og lydfolk, distributører, instruktører og skuespillere melde sig på arbejdsformidlingen uden udsigt til arbejde. Samtidig må man på baggrund af kulturcommercialiseringen stærkt advare imod, at udenlandske markedskræfter får monopol på billedmedierne, og at den danske ytringsfrihed yderligere beskæres.

Med disse få eksempler har vi villet påpege, at den statslige kulturstøtte ikke er tilstrækkelig. Der må i langt højere grad sættes på at forbinde kunst og kultur med menneskenes dagligdag. Der må sættes på arbejdspladserne, arbejdsbiblioteker, kunstudstillinger, teater, film, musik, støtte til kulturkomiteer i fagforeninger og på arbejdspladser. Der må sættes på skolernes kulturudbud, og der må investeres i udsmykning af de store boligmiljøer. Der må gives øget støtte til kulturhuse, medborgerhuse, der fungerer som samlingssteder i nærheden af beboelse, og der må slås et økonomisk slag for børns og unges kultur- og fritidsudfoldelse. Kulturel udfoldelse uanset pengepung bør være en menneskeret. Den kan også være et værn mod fremskridtspartiets sure misundelsesideologi og kulturelle proportionsforvrængning,

helt ude af trit med de virkelige økonomiske problemer.

Første næstformand (Erlendsson):

Jeg skal her afbryde forhandlingen om forespørgslen og gå over til næste punkt, punkt 3: Spørgsmål til ministrene.

Forhandlingen om forespørgslen vil blive genoptaget, når spørgetiden er slut.

Man gik da til:

3) Spørgsmål til ministrene:

1) Til undervisningsministeren af:

Gert Petersen (SF):

»Deler regeringen socialdemokraten Erik Holsts ønske om en fælles EF-politik for uddannelse af unge?«

(Spm. nr. 940).

Skriftlig begrundelse.

»Ungdomspolitikken i Fællesskabet«, det var det emne, som stod på EF-Parlamentets dagsorden den 23. april i år.

Forhandlingen foregik bl. a. på grundlag af en forespørgsel fra den socialdemokratiske gruppe med den danske socialdemokrat og næstformand i Parlamentet Erik Holst som medunderskriver. Heri krævedes blandt andet en EF-overtagelse af dele af uddannelsespolitikken. Det hed således i punkt 4: »Hvilke forslag har Kommissionen med hensyn til at udvikle en politik for uddannelsesvirksomhed efter afsluttet skolegang, som kunne sætte ungdomsorganisationerne i stand til mere effektivt at dække ungdommens behov, navnlig hvad angår de arbejdsløse og de dårligt stillede?«

Da Ministerrådet, og dermed medlemsregeringerne, ikke havde lejlighed til at deltage i debatten, kunne det være interessant at høre den danske regerings syn på dette forslag om at udvide EFs kompetence. Hidtil har man som bekendt hævdet, at uddannelse og undervisning ikke hørte ind under de overnationale organers myndighed.

Eller måske mener man fra socialdemokraternes side, at formålet (at »dække ungdommens behov«) er så smukt, at man kan fire på principperne om den danske selvbe-